

ת"פ 9587/05/22 - מדינת ישראל נגד מ אבו עסב, סלאח אלדין אבו עסב

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 9587-05-22 מדינת ישראל נ' אבו
עסב(אחר/נוסף) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט אוהד גורדון
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ד' מזעל

נגד
הנאשמים

1. מ אבו עסב
ע"י ב"כ עו"ד מ' חנא ועו"ד ר' זועבי
2. סלאח אלדין אבו עסב
ע"י ב"כ עו"ד ו' דראושה

גזר דין

- הליך זה החל במאי 2022. ביום 22.11.22 החלה הבאת הראיות, אך בשלב מסוים עוכבה לבקשת הצדדים. התנהל מ"מ, וביום 31.5.23 הוצג הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, והנאשמים הודו בו והורשעו בעבירות שפורטו בהכרעת הדין. הצדדים עתרו במשותף להסתפק, כעונש מאסר בפועל, בתקופות המעצר שריצו הנאשמים: הנאשם 1 מיום 25.4.22 ועד 3.4.23 והנאשם 2 מיום 22.4.22 ועד 3.4.23. עוד עתרו לגזור מאסר מותנה לנאשם 1, לכל עבירת אלימות למעט איומים, ולנאשם 2 לכל עבירת אלימות. בעניין הפיצוי הוסכם כי ייגזר על הנאשם 2 בלבד, וכי הצדדים חופשיים לטעון בנושא.
- גזר דין זה ניתן לאחר שב"כ המתלוננים, שהתייצב לישיבת הטיעון לעונש, ביקש שהות להגיש תסקירי נפגע, אך בהמשך מסרה המאשימה כי המתלוננים אינם מעוניינים עוד בכך. למרות זאת אציין, כי החלטתי ניתנת לאחר מתן משקל הולם להתנגדות המתלוננים להסדר הטיעון.
- לאחר שקילה, אני מוצא לכבד את הסכמות הצדדים.
- המעשים שביצעו הנאשמים, הם מעשים קשים. במהלך דין ודברים בין הנאשם 2 למתלונן מוחמד שוויקי, דחף אותו הנאשם 2 ודקרו בראשו, מה שגרם למתלונן לפגיעה שכלל חתך ארוך ועמוק אשר הצריך תפירה. לכן, הורשע הנאשם 2 בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.
- בהמשך, במהלך מעצרו של הנאשם 2, התפתחה תגרה בהשתתפות הנאשם 1, בין משפחת המתלונן למשפחת הנאשמים. במהלכה, והגם שהדבר לא יוחס בכתב האישום המתוקן למי מהנאשמים, נפגעו אחד ועבד שוויקי מפגיעות אבנים, בפציעות מורכבות - בפרט זו של עבד. לכן, הורשע הנאשם 1 בעבירת תגרה.
- העונש המוסכם, אשר מתקרב לשנת מאסר, אינו מן הגבוהים בהתחשב בעצמת המעשים, חומרתם

עמוד 1

והפגיעה שגרמו. כך בפרט בעניינו של הנאשם 2, בשים לב לענישה הנוהגת בגין העבירה בה הורשע ולמעשים בהם הורשע, ובשים לב להרשעות קודמות של הנאשמים: לנאשם 1 הרשעה בעבירות קודמות של שימוש במסמך מזויף והפרעה לשוטר משנת 2018, ושל סחיטה באיומים מאותה שנה. בגין האחרונה ריצה מאסר. לנאשם 2 הרשעה בשתי עבירות משנת 2017 של ניסיון להצתת מבנה, בגין ריצה מאסר.

6. עם זאת, למערך השיקולים נוספו נימוקי המאשימה להסדר הטיעון. לפיהם, ההסדר גובש עקב קושי ראייתי הנוגע לתחום המודיעיני. התרשמותי מהתנהלות ההליך תומכת בדברים אלה - כאשר, בשלב מסוים ובעיצומה של שמיעת הראיות הסכימה המאשימה לשחרורם של המשיבים ממעצר, ובהמשך התבקשו דחיות מספר לצורך משא-ומתן, שלפי הצדדים כלל היוועצויות בדרגים גבוהים.

שיקול זה מגלם בפני עצמו אינטרס ציבורי מובהק, לצד קושי שעמד בפני התביעה בהמשך ניהול ההליך. אלה טעמים מהותיים, הרלבנטיים הן לעיצוב ההסדר והן להחלטתי לכבדו.

7. בבחינת העתירה המשותפת יש להוסיף ולתת את הדעת לכלל שעוצב בפסיקה, אשר שואף לכבד הסדרי טיעון. הדבר נשען על אינטרס העוסק בתועלת הציבורית הגלומה במוסד ההסדר, המשתרעת הן על ההליך הספציפי (באלמנטים כקיצור עינוי הדין, נטילת אחריות, חסכון מנפגעים את חוויית העדות וענישה שאינה מרוחקת בזמן מהעבירה) והן על מבט רחב (העוסק בניהול העומס המערכתית, אפשר פריסה רחבה יותר של אכיפת החוק והידרשות להליכים אחרים הממתינים לבירור ולהעמדתם לדין של עבריינים נוספים). על רקע זה, צומצם גדר המקרים בהם ידחה בית המשפט הסכמות מהסוג שלפניי, למקרים של סטייה מובהקת מגדרי המקובל והסביר (ראו למשל ע"פ 532/71 **בחמוצקי נ' מדינת ישראל** (28.3.72), ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל** (30.4.17), ע"פ 2153/02 **אידלברג נ' מדינת ישראל** (7.12.06)).

8. המקרה שלפניי אינו בגדרי חריג זה. ניתן להבין את נקודת המבט של המתלוננים ואת התנגדותם, אך בחינת מכלול השיקולים מציגה הסדר מאוזן, המשקלל את חומרת המעשים ותוצאותיהם, עם הקשיים המהותיים שעלו בניהול ההליך וכרוכים אף הם באינטרס הציבורי, ונכונות הנאשמים ליטול בכל זאת אחריות.

לכן, מצאתי לכבד את ההסכמות.

9. ההגנה ביקשה להימנע מגזירת פיצוי לנאשם 2. טיעונה המרכזי עסק באחיו של המתלונן מוחמד, בילאל שוויקי, אשר הורשע בהליך אחר (ת"פ (שלום ירושלים) 59926-01-22) בכך שבמסגרת הסכסוך שבין המשפחות דקר את הנאשם 2 ואת אביו. גם בעניינו הוצגו הסכמות, שכללו עונש מאסר של 16 חודשים (לרבות מאסר מותנה שהופעל באופן חופף) ומאסר מותנה, ללא פיצוי. נטען שאין סיבה להפלות את הנאשם 2, בגזירת פיצוי. עוד ביקשה ההגנה להתחשב בנסיבות עריכת ההסדר ובנטילת האחריות בידי הנאשם 2. התביעה, מנגד, טענה שבשגגה לא שולב פיצוי בהסכמות בעניינו של בילאל שוויקי, וכי הולם לגזור לנאשם 2 פיצוי.

10. אני סבור שיש לחייב את הנאשם 2 בפיצוי - אמצעי, שכידוע אינו עונשי בעיקרו ונועד לפצות את נפגע העבירה על נזקיו, בהליך מזורז שאינו כולל דרישה להוכחת נזק (רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל** (5.2.02), ע"פ 1076/15 **טווק נ' מדינת ישראל** (7.6.16)). המתלונן נפגע מידי הנאשם 2 בפגיעה לא מבוטלת כמתואר לעיל, וזכאי לפיצוי בגין נזקיו והטראומה שחווה.

הבקשה להימנע מפיצוי בשל אי חיובו של בילאל בפיצוי, אינה נקיה מקושי. המדובר באדם אחר, שאינו המתלונן מוחמד, במקרה שונה (הגם שנוגע לאלימות בין אותן משפחות). עוד ספק האם עקרון אחידות הענישה חל,

ככה, על הפיצוי בפלילים וזאת נוכח אופיו וטיבו שנדונו לעיל, והגם ששיעור הפיצוי נקבע, בין היתר, בשים לב לסכומים המקובלים ולמקרים דומים (דנ"פ 3319/21 פלוני נ' מדינת ישראל פסקאות 8-9).

בהיבט אחרון זה אתן משקל לטיעון האמור, למיתון הסכום, אך לא מצאתי שיש בו להצדיק הימנעות כליל מחיוב בפיצוי. עוד מצאתי לתת ביטוי גם בהקשר קביעת הסכום לנסיבות עריכת ההסדר, לרבות נכונות הנאשם 2 ליטול אחריות על מעשיו.

11. במכלול השיקולים, נגזרים על הנאשמים העונשים הבאים:

א. על הנאשמים נגזר מאסר בפועל, שאורכו כאורך תקופות המעצר שריצו: הנאשם 1 מיום 25.4.22 ועד 3.4.23 והנאשם 2 מיום 22.4.22 ועד 3.4.23.

הנאשמים אינם נדרשים לרצות מאסר נוסף.

ב. הנאשם 1 ירצה 6 חודשי מאסר, אם יבצע בתוך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות, למעט איומים.

ג. הנאשם 2 ירצה 4 חודשי מאסר, אם יבצע בתוך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות.

ד. הנאשם 2 ישלם למתלונן מוחמד שוויקי פיצוי בסך 2,500 ₪, וזאת עד 15.7.23. המאשימה תעביר למזכירות את פרטיו המלאים של המתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון, בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ט סיוון תשפ"ג, 08 יוני 2023, בהעדר הצדדים.